

Potlej mu je postalo čudežno toplo in mehko. Zdelo se mu je, da so mu zrastle krila. Hvaležno je dvignil obraz proti nebu in zašepetal:

»Gospod že ve, kam...«

Razprostrl je roke in se pustil nesti.

Nič več ni čutil, kako mu je sneg zasipaval lice. Še vzpel se ni. Samo na hrbet se je zvrnil in šepetal:

»Gospod, Gospod...«

Krivec je zajokal, lesovi so pokali in lisjak za Miškovo domačijo je bevskal namesto čuka. Preko Lujza Miška so težki oblaki natrosili prelepo bel pajčolan. —

Mica je odprla oči. Vzpela se je, zazijala in nasmehnila:

»Ma-a-arko!...«

Moški poleg njene postelje je padel na kolena. Poiskal je njeno roko in jo močil s solzami.

France Balantič | Žalostinka

Kje je tisti čas,
ko sem bil pramenolas poet,
ko sem nosil v rožnih ustih cvet
in je kot cekin zvenel moj glas?

Vse prešerne dni
sem prepel na pašnikih ljubezni,
metal kamne v igri neoprezni
v vsak tolmun sem sánjavih oči.

V pernicah oblakov
ležal tih sem, ljubil me je dež,
sen je bil svilén ko mlada rž
in lahák kot cule siromakov.

Bil doma, doma sem,
gruda, težka kakor zlata ruda,
hlebec, dar očetovega truda —
oh, želje, ki vsako noč jih pasem.

Kje je tisti čas!
Zdaj obup mi kruh življenja reže,
kri tujina v svoje čaše streže,
kmalu, kmalu bom kot prazen klas.

In bom onemel!
Ko me v drči dni, ki še ostanejo,
hlodi mrzlih trupel zmánejo,
kdo ivéri bo sežgal v pepel?

Saj ne bo sestrice,
da bi v ruti nesla jih na Žale,
ne bo materinih ustnic, da spoznale
bi kot sol domače me solnice.

In ne bo očeta,
ne bo mene, da bi sad rodil,
joj, moj Bog, da sem tako grešil,
da je v meni smrt rodu spočeta!

France Balantič | Postopačeva smrt

Meum est propositum
in taberna mori.

Pijan sem čez ta prag se opotekel,
samo tu polkna niso še zaprta
in vabi me nad vrati žolta trta,
da vina mi nihče ne bo odrekel.

Nič več v laseh mi burja ne vihari
in spev cestá me več ne bo preplašil,
— ne vem že, kdaj mi je srce oprášil —
iskanja zapustili so me čari.

Za pot sem smrti goden potepuh,
od vse krvi le vina bo škrlat
z razprtih ustnic morala izprati.

Ko med vlačugami mi bo končati,
kraljico čakal bom, izgnani svat,
da me poljubi ko zavržen kruh.